

[Holger Hansen.]

øjeblik siden sagde, at udvalget — dermed mente ministeren formentlig os, der har været på turen — havde det indtryk, at forældrene, da de skulle udtale sig om udskydelsen af undervisningen i grønlandsk, absolut havde taget deres stilling på et objektivt grundlag. Det var ikke ministerens ord, men jeg tror nok, det var ministerens mening. Jeg kommer til i meget fredssommelige vendinger at sige, at det var i hvert fald ikke mit indtryk. Dermed vil jeg ikke lægge nogen bombe under nogen argumentation, blot sige, at jeg havde ikke noget særligt indtryk af det, fordi det trods alt var et meget begrænset antal forældre, vi fik lejlighed til at træffe.

Ministeren sagde dernæst så nogenlunde sådan, at udvalget deler den opfattelse, at det ikke var lærerproblemet alene, der afgjorde forældrenes stillingtagen. Nej, jeg må også her have lov til at trække en lille smule igen over for Grønlandsministeren. Jeg vil gerne formulere det for mit eget vedkommende sådan, at det var mit indtryk, at den grønlandske befolkning, de grønlandske forældre, havde et meget stærkt ønske om, at deres børn skulle lære dansk, men jeg havde ikke noget indtryk af — for ligesom at slutte modsætningsvis — at man absolut ønskede, at denne danskundervisning skulle ske ved at benytte forsøgsundervisning. Dette var kun en bemærkning for ligesom at klargøre vor, i hvert fald min, stilling til denne sag. Diskussionen kan vi jo så komme tilbage til siden.

Bækgaard: Ministerens udtalelser gik noget i retning af, hvad der blev sagt af de ordførere, der tvivler på det grønlandske sprogs placering. Nu er jeg en af dem, der ønsker at bevare det sprog, som jeg lærte som barn, og derfor bliver det måske mere et problem, end det umiddelbart synes at være tilfældet efter andres synspunkter, så jeg vil gerne have lov at citere fra det før omtalte læserbrev i Berlingske Tidende i dag:

„Vi er mange grønlandske forældre, der ikke har fået nogen undervisning i det danske sprog i vor barndom. Netop måske af den grund er vi blevet så imponerede af forsøgsundervisningen, at vi har indmeldt vore børn til denne

undervisning uden at tænke så meget over konsekvensen heraf. Derfor er det uden særlig værdi, når man til forsvar af forsøgsundervisningen anfører den procentvis store tilslutning hertil fra forældrenes side.“

Knud Hertling: Jeg kan ikke være ganske enig med ministeren, når han udtaler, at den hidtil førte sprogdebat har været helt urimelig. Jeg tror nok, man må sige, at denne sprogdebat har muliggjort, at vi i den situation, vi har i dag, har fået et bedre grundlag for at bedømme lovforslaget på en mere objektiv måde.

Ministeren udtalte, at hvis der fandtes et tilstrækkeligt antal lærere — dermed menes der grønlandsksprogede eller dobbeltsprogede lærere — ville sprogdiskussionen kunne være undgået her i tinget. Det er en udtalelse, som får mig til at spørge: mener ministeren dermed, at i det øjeblik man i Grønland mener at have skoler, hvor det er muligt at fremme grønlandskundervisningen fra 1. klasse, vil ministeren ikke være modstander af det og heller ikke af, at det kommer til at stå i selve loven?

Ministeren for Grønland (Carl P. Jensen): Jeg må blankt erkende, at jeg ikke forstår noget af det sidste spørgsmål, hr. Knud Hertling stillede. Hvis hr. Knud Hertling læser lovforslagets § 14, vil han se, at der står, at i 1.-5. skoleår skal undervisningen omfatte skriftlig og mundtlig grønlandsk. Så er der en undtagelsesbestemmelse i stk. 3 om, at undervisning i faget grønlandsk kan udskydes til begyndelsen af det 3. skoleår. Det er altså simpelt hen et spørgsmål, som — selv efter den affattelse, lovforslaget har — er noget, der afgøres i Grønland. Hr. Knud Hertling stiller igen spørgsmålet, som om han på forhånd går ud fra, at denne lov diskriminerer det grønlandske sprog, og siger, at det kommer i anden række, medens danskundervisningen er noget meget centralt, noget primært. Det er jo ikke rigtigt.

Jeg vil gerne — uden at jeg skal forlænge debatten — sige til hr. Holger Hansen, at jeg tror, jeg sagde, at udvalget fik det bedste indtryk af, at der hos forældrene var tale om en meget selvstændig vurdering. Jeg tør ikke fastslå det helt nøjagtigt, men vi kan